

nok ved sin Skødesløshed og Dovenskab tildels bar Skylden for, at han gentagne Gange havde vaklet paa Fallitens yderste Rand. Alt dette havde vakt Pers Deltagelse for Manden. Naar han ikke desmindre havde udsat sit Besøg hos ham saa længe, var det, fordi han tænkte sig, at han som Pastor Blombergs Svigersøn næppe vilde faa nogen synderlig venlig Modtagelse, al den Stund Svigerfaderen havde erobret Størsteparten af hans Menighed og dermed tillige berøvet ham en Del af hans haardt fornødne Indtægter.

Vejen sænkede sig i et stort Sving ned mod Bøstrup By, og nu lyste der et Smil i hans Ansigt. Derhenne over Præstegaardens Havelaage øjnede han Inger, der stod med et Sjal over Hovedet og kiggede efter ham. — — —

Henimod Middagstid, efter at have tilbragt nogle Timer ude i Engene med sit Vinkelinstrument, kørte han ind i Borup Præstegaard.

Pastor Fjaltring var hjemme og modtog ham i sit Studereværelse. Det var et stort, halvmørkt Rum, næsten en Sal, med et bart Gulv og nøgne Vægge. Skønt der var en Del Møbler derinde, saae der tomt ud. Ved Pillen mellem den store Stues to eneste Vinduer stod en Pult med en opslaaet Bog; og herfra traadte den besynderlige Huleboer ham imøde, saasnart han var kommen indenfor Døren. Der var i Præstens Væsen den samme sære Blanding af Forlegenhed, Nyfigenhed og